

(Rozh. ze dne 8. června 1922, Kr I 553/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. února 1921, jímž obžalovaný byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171 a 173 tr. zák. a zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 a), b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Proti odsouzení pro zločin krádeže namítá zmateční stížnost dle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že zjištěné jednání obžalovaného nezakládá ani po objektivní ani po subjektivní stránce skutkové podstaty tohoto zločinu; nelze prý posuzovati majetkové delikty v době revolučního převratu tak jako v dobách normálních; nelze prý shledávati krádeže v tom, že obžalovaný v době státního převratu, když se rozpadly fronty, ujel domů ve vojenské uniformě a s věcmi, které náležely k jeho vojenské výzbroji. To se dělo tenkrát všeobecně, a vojáci nemohli ani jinak jednat, ježto neměli občanských obleků. Poněvadž nebyl obžalovaný cestou z fronty přes časté procházky pozastaven a věci mu nebyly odňaty, mohl míti z omluvitelného omylu za to, že si smí donesené věci podržeti. Je zde okolnost, vylučující trestnost dle § 2 lit. e) tr. zák. Avšak stížnost jest na omylu, má-li za to, že pro dobu státního převratu neplatil trestní zákon; vždyť právní kontinuita nebyla na území čs. státu ani na okamžik přerušena (zákon ze dne 2. listopadu 1918, čís. 1 sb. z. a n.). První soud sice zjistil, že si obžalovaný přinesl věci v úhrnné hodnotě 358 K 80 h z vojny, zjistil však také, že nenabyl jich vlastnictví dovoleným způsobem, nýbrž, že je odcizil z držení vojenského eráru, poukázav zejména na okolnost, že obžalovaný odcizil nejen šatstvo a obuv, nýbrž i jiné předměty, jichž k umožnění návratu z fronty nepotřeboval. Poněvadž rozsudek dále zjišťuje, že je odňal z držení vojenského eráru pro svůj prospěch, v úmyslu zlodějském, jsou zde náležitosti objektivní i subjektivní skutkové podstaty zločinu krádeže. Jednali-li jiní stejným způsobem a přivlastnili-li si bezprávně věci vojenské výstroje, nečiní to jednání obžalovaného beztrestným.

Čís. 881.

Bytem »někoho jiného« ve smyslu § 83 tr. zák. jest vůči pronajímateli též byt nájemcův.

(Rozh. ze dne 8. června 1922, Kr I 655/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 12. dubna 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle § 83 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že v jednání obžalovaných manželů K-ových nelze spatřovati skutkovou

podstatu zločinu dle § 83 tr. zák. proto, že, co se jich týče, neběží o cizí nemovitý »statek«, jak se praví v nadpisu k § 83 tr. zák., poněvadž tito obžalovaní jsou vlastníky domu. Stížnost je na omylu. Nemůže být pochybnost, že Antonín L. byl v základě nájemní smlouvy, jakož i příslušných předpisů o ochraně nájemníků oprávněn, v bytě, jím používaném, bydlet až do právoplatného zrušení tohoto poměru nájemního, a že ho v právu a zákonném používání bytu nesmí rušit nikdo, ani sám pronajímatel, pokud se týče majitel domu. V najatém bytě panuje a je rozhodnou vůle nájemníka jakožto osoby oprávněné a není proto nikdo oprávněn stavět se proti této vůli rušivě a svémocně. Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska, je patrné, že byt, jež Antonín L. oprávněně obýval, byl i vůči obžalovaným, jako majitelům domu, cizím a tedy proti vůli oprávněného nepřístupným. V textu zákona, jenž arci jediné je směrodatným, nepoužívá se ostatně výrazu »cizí«, nýbrž mluví se tam o domu neb bytu někoho jiného (»eines anderen«). Pouhé neoprávněné vkročení do okruhu zákonem chráněného nevyčerpává sice ještě pojmu vniknutí; vkročení to musí stát se naopak proti vůli osoby, již přísluší domácí právo a v úmyslu vykonati násilí na osobách nebo věcech. Obě podmínky jsou zjištěními rozsudku kryty.

Čís. 882.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

V tom, že rolníci zaměnili si dobytče chovné za dobytče tažné a směněné dobytče, ježto nevyhovovalo, dále prodali, nelze ještě spatřovati jednání pletichářské.

(Rozh. ze dne 8. června 1922, Kr II 120/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Olomouci ze dne 23. prosince 1920, jímž byli obžalováni Eduard E. a Jan G. dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin dle § 11 čís. 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Napadený rozsudek zjišťuje o obžalovaném Eduardu E-ovi, že dne 4. května 1920 koupil mladou stelnou užitkovou krávu za 7800 K, že ji dne 24. května 1920 směnil za tažnou krávu v hodnotě 8000 K, které mínil původně použití pro sebe k tahu, že ji však o dva až tři dny později prodal druhému obžalovanému Janu G-ovi na jeho žádost za 8000 K a za 20 K zpropitného. Z obžaloby, na obžalovaného Eduarda E-a pro přečin pletich dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., vznesené, ho lichevní soud dle rozhodovacích důvodů rozsudkových sprostil v úvaze, že obžalovaný, který je řezníkem, jednak byl dle živnostenského listu k nákupu a prodeji dobytka oprávněn, jednak krávu Janu G-ovi prodal beze všeho zisku, na který dle názoru lichevního soudu měl nárok. Zmateční stížnosti státního zastupitelství, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Podřadění jed-